

РОБЪРТ ШЕКЛИ НОЩЕН СТРАХ

Превод от английски: Виолета Чушкова, 1983

chitanka.info

Събуди се от собствените си писъци и осъзна, че сигурно дълго преди това бе започнала да крещи. В стаята бе студено, но цялото ѝ тяло бе плувнало в пот, която се стичаше по лицето, раменете и отпред по нощницата ѝ. Гърбът ѝ бе влажен от пот, влажни бяха и чаршафите под нея.

Изведнъж затрепери.

— Добре ли си? — попита я съпругът ѝ.

Изминаха дълги секунди, преди да може да отговори. Коленете ѝ бяха свити и тя ги обви плътно с ръце, като полагаше усилия да не трепери. Съпругът ѝ приличаше на тъмна грамада, легнала до нея, на дълъг черен цилиндър на фона на нежната белота на чаршафите. Щом го погледна, тя затрепери по-силно.

— Ще се почувствува ли по-добре, ако запаля лампата? — попита той.

— Не — отвърна тя рязко. — Не мърдай... моля те!

В стаята се чуваше само равномерното тиктакане на часовника, но като че ли и у него се спотайваше някаква заплаха.

— Пак ли същото?

— Да — каза тя. — Съвсем същото. За бога, не ме докосвай! — Той бе започнал да пълзи към нея, черен и змиеподобен на фона на чаршафа — тя отново неудържимо затрепери.

— Този сън — започна той предпазливо — пак ли... да не би аз...? — Той деликатно замълча и леко се обърна в леглото, внимавайки да не я изплаши.

Но тя вече започна да се овладява. Отпусна ръце и притисна длани към леглото.

— Да — каза тя. — Отново змиите. Пълзяха по цялото ми тяло. Малки и големи, стотици змии. Стаята бе пълна с тях, но други продължаваха да прииждат през вратата и прозорците. Стаята се напълни със змии, но те продължаваха да пълзят под вратата, да лазят по пода...

— Успокой се — каза той. — Сигурна ли си, че искаш да разказваш за това?

Тя не отговори.

— Да светна ли лампата вече? — попита нежно той.

Тя се поколеба, но после каза:

— Не още. Все още не смея.

— О — рече той с тон, който подсказваше, че я разбира напълно.
— А после другата част от съня...

— Да.

— Виж какво, може би не трябва да говориш за това?

— Защо да не поговорим за него? — Тя се опита да се засмее, но вместо това се закашля. — Ти сигурно мислиш, че трябва да свикна с всичко това. Та колко ноци стана вече?

Сънят винаги започваше с малкото змийче, което бавно ползваше по ръката ѝ и я гледаше със злите си, зачервени очи. Тя го отхвърляше от себе си и сядаше в леглото. След това друга, по-дебела и по-бърза змия се плъзгаше по завивките. Тя захвърляше и нея, ставаше бързо от леглото и заставаше на пода. А там, под крака ѝ, имаше друга змия, а след това една се навиваше в косата ѝ, върху очите ѝ и през отворената вече врата нахлуваха още змии, които я тласкаха към леглото, докато тя пицеше и протягаше ръце към съпруга си.

Но в съня ѝ нейният съпруг не беше на мястото си. В леглото до нея като дълъг черен цилиндър на фона на нежната белота на чаршафите лежеше огромна змия. И тя разбираше това едва когато я обгръщаше с ръце.

— Светни вече лампата — заповяда му тя. Мускулите ѝ се свиха и изопнаха, когато светлината заля стаята. Бедрата ѝ се напрегнаха готови да я изхвърлят от леглото, ако...

Но пред нея стоеше наистина съпругът ѝ.

— Боже господи — тя задиша, напълно успокоена, и се отпусна на матрака.

— Изненадана ли си? — попита той с тъжна усмивка.

— Всеки път — каза му тя, — всеки път съм убедена, че няма да видя теб. Убедена съм, че ще видя змия. — Тя се докосна до ръката му, за да се убеди, че наистина е той.

— Виждаш колко е глупаво всичко това, нали? — попита той с нежен, успокояващ глас. — Ако само би могла да забравиш. Ако само би могла да ми се довериш, тези кошмари ще изчезнат.

— Знам — каза тя, като поглъщаше с очи и най-малката подробност в стаята. Масичката за телефона ѝ действуваше странно

успокояващо със своя безпорядък от надраскани набързо списъци и съобщения. Издрасканото махагоново бюро бе стар познайник, както и малкото радио и вестникът на пода. И колко действителна изглеждаше яркозелената ѝ рокля, хвърлена небрежно на табуретката.

— И лекарят те посъветва същото — каза той. — Когато имахме онези неприятности, ти свърза с моята личност всички лоши неща, всичко, което те бе наранило. Но сега, когато нашите неприятности вече приключиха, ти все още постъпваш така.

— Не го правя съзнателно — каза тя. — Заклевам ти се, че не го правя съзнателно.

— Но ти постъпваш по същия начин — настоя той. — Спомняш ли си, когато поисках развод? И когато ти казах, че никога не съм те обичал? Спомняш ли си как ме ненавиждаше тогава, макар че не искаше да ме оставиш да си отида? — Той спря, за да си поеме дъх. — Ти мразеше и Хелън, и мен. И сега още плащаме данък за това. Омразата е останала някъде надълбоко под обвивката на нашето сдобряване.

— Не вярвам да съм те мразела някога — каза тя. — Виж, Хелън — онази мършава малка маймуна — да!

— Не трябва да се говорят лоши неща за онези, които са вече покойници — промълви той.

— Да — рече тя замислено. — Предполагам, че аз я доведох до този ѝ край. Не мога да кажа, че съжалявам. Мислиш ли, че духът ѝ ме преследва?

— Не трябва да виниш себе си — каза той. — Тя бе чувствителна, нервна и артистична. Невротичен тип.

— Аз ще преодоля всичко това сега, когато Хелън не е вече между живите. — Тя му се усмихна и тревожните бръчки по челото ѝ изчезнаха. — Толкова много те обичам — измърка тя, като прекара пръсти през светлокестенявата му коса. — Никога няма да те пусна да си отидеш.

— И добре ще направиш — усмихна ѝ се той. — Аз не искам да си отида.

— Само ми помогни.

— С всичко, с което мога. — Той се наведе и я целуна нежно по бузата. — Но, скъпа, докато не превъзмogneш тези кошмари, в които ме виждаш като най-страшния злодей, аз ще трябва да...

— Не казвай това — каза рязко тя. — Не мога да понеса подобна мисъл. Лошото за нас е вече минало.

Той кимна.

— И все пак ти си прав — каза тя. — Мисля, че трябва да отида при друг психиатър. Не мога повече да понасям това. Тези сънища, нощ подир нощ...

— А положението ти се влошава — напомни ѝ той. — Първоначално това се случваше от дъжд на вятър, но сега вече се повтаря всяка нощ. Ако не вземеш спешно някакви мерки, скоро ще бъде...

— Добре — каза тя. — Да не говорим повече за това.

— Но аз не мога да мълча. Започвам да се тревожа. Ако тези натрапчиви змийски съновидения продължават, ти сигурно ще ми посегнеш с нож, някоя нощ докато спя.

— Никога — каза му тя. — Но не говори за това. Искам да го забравя. Смятам, че повече няма да се случва. Как мислиш ти?

— Дано си права — каза той.

Тя се пресегна през него и угаси лампата, целуна го и затвори очи.

След няколко минути се обърна на другата страна. След половин час отново се претърколи, изрече нещо несвързано и се смълча. Двадесет минути по-късно сви едното си рамо, но повече не помръдна.

Съпругът ѝ, попривдигнал се на един лакът, приличаше на тъмна грамада, легнала до нея. Той лежеше в мрака, мислеше си и се заслушваше в дишането ѝ, чувайки тиктакането на часовника. След това се протегна. Бавно отвърза шнура на пижамата си и започна да го дърпа, докато изтегли един фут от него. После отхвърли завивките. Много тихо се търкулна към нея с шнура в ръка, заслушан в дишането ѝ. Постави шнура върху ръката ѝ. Бавно, като изтегляше по един инч на няколко секунди, той задърпа шнура по ръката ѝ.

Тя започна да стене.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.